

VEDLIGEHOVELSE AF PRIV.FÆLLESV.

I e-mails af 20. april og 8. juni 2010 har klager klaget over Kommunens afgørelse af 25. marts 2010 om istandsættelse og den fremtidige vedligeholdelse af B S vej 21-25 samt dele af Ø M vej.

Han skriver bl.a., at:

- omkostningerne til sagsbehandlingen (vejsynet) bør afholdes af kommunen, bl.a. da du i oktober 2006 har fået at vide, at der ingen omkostninger eller gebyrer vil være i denne sag
- du er utilfreds med halveringen af det pålagte vedligeholdelsesbidrag for D
- D skylder dig penge for vejvedligeholdelse
- D har pløjet skelpæle ned, hvilket igen kræver mere vedligeholdelse af vejen
- du ønsker et nyt vejsyn afholdt, bl.a. med deltagelse af Vejdirektoratet
- én person skal styre vedligeholdelsen af vejen
- du ønsker skilte opsat, der forbyder gennemkørsel af vejen.

I er efterfølgende indtrådt i sagen som repræsentant for C.

Vores afgørelse

Kommunens afgørelse om den fremtidige vedligeholdelse af B S vej 21-25 og dele af Ø M vej er lovlige.

Baggrund

Den private fællesvej, B S vej 21-25, samt Ø M vej (ligeledes privat fællesvej) ligger på landet og bliver derfor administreret efter reglerne i privatvejslovens¹ afsnit I, II og IV (om private fællesveje på landet), jf. privatvejslovens § 13, stk. 2.

De to veje er en forlængelse af hinanden og betjener en række ejendomme, herunder landbrugsejendomme.

Den tidligere Kommune² har som vejmyndighed³ oprindeligt indkaldt til vejsyn i 2006 og efterfølgende i oktober 2006 truffet afgørelse om istandsættelse af vejen.

Vejdirektoratet har i brev af 19. juni 2009 hjemvist denne afgørelse som ulovlig, idet D ikke var indkaldt til vejsynet.

Kommunen har derfor den 9. oktober 2009 afholdt nyt vejsyn på den samlede vejstrækning. Til vejsynet er indkaldt en lang række vejberettigede, herunder dig, som ejer af B S vej 25, D, som ejer af G M vej 12 samt G vej 2.

¹ Lov om private fællesveje, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. maj 2008.

² Nu Kommunen.

³ Jf. privatvejslovens § 6.

På baggrund af det nye vejsyn har kommunen vurderet, at der skal ske en aktuel istandsættelse og en fremtidig vedligeholdelse af B S vej 21-25 (570 meter), samt en fremtidig vedligeholdelse af midterstykket (420 meter) og den østlige del (660 meter) af Ø M vej.

De konkrete indsatsområder for den aktuelle istandsættelse og den fremtidige vedligeholdelse – og baggrunden for disse – er nærmere beskrevet i kommunens afgørelse af 25. marts 2010.

Hvad kan Vejdirektoratet tage stilling til

Vi kan tage stilling til, om kommunen har truffet en lovlig afgørelse efter privatvejsloven. Men vi kan ikke tage stilling til kommunens skøn (vurderinger) inden for lovens rammer. Det fremgår af privatvejslovens § 7, stk. 1.

Vi kan endvidere tage stilling til, om kommunen har overholdt almindelige forvaltningsretlige regler, herunder bestemmelser i forvaltningsloven⁴, men ikke til, om kommunen har iagttaget god forvaltningsskik.

Men vi kan ikke afgøre, om kommunens vurdering af, hvilke arbejder, der skal udføres, for at vejen er i forsvarlig stand i forhold til trafikken, er rimelig eller hensigtsmæssig. Og vi kan derfor heller ikke tage stilling til rimeligheden af kommunens vurdering af, hvilken vedligeholdelsesforpligtigelse den enkelte ejendom bliver pålagt, herunder størrelsen af denne.

Endelig kan vi ikke tage stilling til privatretlige spørgsmål, ex. spørgsmål om økonomiske forhold indbyrdes mellem de vejberettigede, eller til erstatningsretlige spørgsmål om, hvem der umiddelbart må anses som ansvarlig for skader på en privat fællesvej (eller på fast ejendom). I samme forbindelse kan vi heller ikke tage stilling til erstatningsretlige forhold.

Vi kan endelig heller ikke tage stilling til forhold, der er omfattet af anden lovgivning, ex. færdselslovens⁵ bestemmelser.

Reglerne om istandsættelse af private fællesveje på landet

Kommunen skal afholde vejsyn, hvis en vejberettiget anmoder om det, fordi vejen ikke er i god og forsvarlig stand i forhold til færdselsens art og omfang, og eksisterende bestemmelser om vejens vedligeholdelse mv. er utilstrækkelige til dette formål. Dette følger af privatvejslovens § 15, stk. 1, 1. pkt.

Såfremt der inden for de sidste 24 måneder er truffet beslutning om vejens vedligeholdelse mv., kan der ikke kræves nyt vejsyn. Dette følger af privatvejslovens § 15, stk. 1, 2. pkt.

Kommunen er til enhver tid berettiget til at afholde vejsyn. Dette følger af privatvejslovens § 15, stk. 2.

Det er kommunen, der bestemmer, om og i givet fald hvordan vejen skal istandsættes, og eventuelt hvordan den i fremtiden skal vedligeholdes. Det fremgår af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 1-3.

⁴ Lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007.

⁵ Lovbekendtgørelse nr. 984 af 5. oktober 2009 (med senere ændringer).

Kommunen bestemmer, hvem der skal udføre den påbudte istandsættelse eller vedligeholdelse, hvilken andel hver enkelt skal lade udføre, og hvornår arbejdet skal være afsluttet. Dette følger af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 4.

Det er kommunen, der fordeler udgifterne til vejsynet blandt de vejberettigede. Dette følger af privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 5.

De påbudte arbejder skal fordeles mellem de vejberettigede i forhold til deres brug af vejen, medmindre der foreligger særlige aftaler eller andre bestemmelser om fordelingen. Det følger af privatvejslovens § 17.

Vores vurdering

Omkostninger ifm. vejsynet

Vi må forstå C s krav således, at han mener, at kommunen selv må afholde udgifterne til vejsynet ud fra en rimelighedsbetragtning. Dette er ligeledes jeres opfattelse, jf. jeres brev af 4. november 2010.

Som ovenfor nævnt skal kommunen fordele udgifterne til vejsynet, jf. § 16, stk. 3, nr. 5. Dette skal ske blandt de vejberettigede.

En sådan fordeling må nødvendigvis bero på et skøn, og dette skøn kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.

Reglen er udtryk for, at kommunen optræder som opmand i en principielt privat uenighed mellem de vejberettigede om, hvordan vejen skal vedligeholdes m.m.

Vi har noteret os kommunens oplysninger i brev af 5. juli 2010 om, at de udgifter, der er fordelt, vedrører vejsynet den 9. oktober 2009. Vi har endvidere noteret os kommunens oplysninger om, at af dokumenterne fra vejsynet i 2006 fremgår det ikke, at vejsynet skulle have været uden omkostninger eller gebyrer.

Vi har tillige noteret os kommunens oplysninger i brev af 17. december 2010 om, at den har noteret sig vores tidligere udkast til afgørelse. Vi må således forstå, at kommunen ikke mener, at den selv bør afholde udgifterne til vejsynet i oktober 2009.

Vi mener derfor, at fordelingen af udgifterne for vejsynet i oktober 2009 har den fornødne hjemmel i privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 5.

Hvorvidt kommunen selv bør afholde udgifterne til vejsynet ud fra en rimelighedsbetragtning, er et spørgsmål af erstatningsretlig karakter, og som vi ikke kan tage stilling til, jf. nedenfor.

Fordeling af udgifter

En fordeling må nødvendigvis bero på et skøn.

Spørgsmålet om, hvilke grundejere der bruger vejen, hvor omfattende denne brug er, hvilke kriterier der skal anvendes i det foreliggende tilfælde, og hvilken vægt de skal tillægges, beror på en vurdering, som Vejdirektoratet ikke kan tage stilling til.

I forbindelse med denne vurdering kan kommunen eksempelvis lægge vægt på, til hvilket formål benyttelsen finder sted, de enkelte ejendommers areal, og den benyttede vejlængde, jf. privatvejslovcirkulærets⁶ punkt 10. Kommunen kan også lægge vægt på den enkelte grundejers behov for, at vejen har en bestemt standard. Cirkulæret indeholder ikke nogen pligt for kommunen til at anvende de angivne kriterier.

Kommunen har i brev af 5. juli 2010 redegjort for fordelingen af udgifterne til istandsættelsen og den fremtidige vedligeholdelse. Kommunen har ved fordelingen lagt vægt på de enkelte ejendommers benyttelse (landbrug, beboelse, erhverv), de vejberettigedes slid på vejen, deres behov for, at vejen har en bestemt standard, og hvor lang en strækning af vejen, der benyttes.

Det lovlige skøn, som kommunen har udøvet i den forbindelse, kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.

Og vi kan derfor ikke tage stilling til, om en bestemt vejberettiget bør have et større eller mindre andel af udgifterne til vejens istandsættelse og/eller fremtidig vedligeholdelse.

Vedligeholdelse samlet hos én vejberettiget

Som nævnt ovenfor kan kommunen efter privatvejslovens § 16, stk. 3, nr. 4, bestemme hvem, der skal udføre den påbudte istandsættelse eller vedligeholdelse og hvornår.

Vi har noteret os kommunens oplysninger i brev af 5. juli 2010 om, at det er kommunens vurdering, at det vil give det bedste resultat, hvis de respektive strækninger bliver vedligeholdt af dem, der bruger dem. Disse må antages at have den største interesse i vedligeholdelsen af den pågældende strækning.

Det skøn, som kommunen har udøvet i den forbindelse, kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.

Afholdelse af et nyt vejsyn

Det er kommunens vurdering (skøn), om den finder grundlag for at afholde et nyt vejsyn, jf. privatvejslovens § 15, stk. 2.

Vi må forstå kommunens brev af 5. juli 2010 således, at den ikke finder grundlag for at afholde et sådant nyt vejsyn, herunder med deltagelse af Vejdirektoratet.

Dette skøn kan vi ikke tage stilling til, jf. ovenfor.

Vi mener således, at kommunen lovligt har kunnet afvise at indkalde til nyt vejsyn, da der ikke er gået 2 år siden det sidste den 9. oktober 2009.

Vi mener ikke, at kommunen med sin afgørelse har varetaget ulovlige eller usaglige hensyn.

Konklusion

⁶ Jf. Ministeriet for Offentlige Arbejders cirkulære af 6. december 1985 om lov om private fællesveje.

På den baggrund mener vi, at kommunens afgørelse om istandsættelse og fremtidig vedligeholdelse af B S vej 21-25 m.fl. er lovlig.

Forbud mod gennemkørsel af vejen

Bestemmelserne i privatvejslovens afsnit II om private fællesveje på landet, §§ 14-20, giver ikke kommunen hjemmel til at træffe bestemmelser om trafikregulering. Spørgsmålet, om der skal etableres et forbud mod gennemkørende færdsel på vejen, er derfor et privatretligt anliggende mellem vejens ejer og de vejberettigede.

Opsætning af autoriseret afmærkning på private fællesveje på landet kræver politiets samtykke, jf. færdselslovens § 97, stk. 2, jf. § 95.

Vi kan derfor ikke tage stilling til dette spørgsmål.

Færdselsloven bliver administreret af Justitsministeriet, og spørgsmål om fortolkning af bestemmelserne i færdselsloven må rettes dertil.

Erstatning

Som nævnt ovenfor kan vi ikke tage stilling til erstatningsretlige spørgsmål.

Vi kan derfor ikke tage stilling til, om – og i hvilket omfang – en anden vejberettiget eventuelt har forvoldt skade på skelpæle, og om denne dermed umiddelbart må anses som erstatningsansvarlig.

Spørgsmålet hører ved fortsat uenighed mellem skadevolder og skadelidte under domstolene.

Vi har i tilknytning til spørgsmålet om nedkørte skelpæle i øvrigt noteret os kommunens oplysninger om, at et sådant forhold kan blive straffet med bøde, jf. udstykningsbekendtgørelsens § 48, stk. 1, nr. jf. samme lovs § 45, stk. 1 og 2.

Vi kan – som ovenfor nævnt – heller ikke tage stilling til, om en kommune selv bør afholde udgifterne til et vejsyn ud fra en rimelighedsbetragtning.

Dette spørgsmål er af erstatningsretlig karakter og må afgøres ved domstolene.

Frist for anlæggelse af sag ved domstolene

Hvis C ønsker lovligheden af kommunens afgørelse eller Vejdirektoratets afgørelse prøvet ved domstolene, skal søgsmål herom være anlagt inden 6 måneder fra modtagelsen af denne afgørelse. Dette fremgår af privatvejslovens § 7, stk. 6, 2. punktum.

